

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/34/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4407205901
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4407205901.8

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovovej a členiek senátu JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Márie Malíkovovej, v spore žalobcu: Rímskokatolícka cirkev, Biskupstvo Nitra, so sídlom Námestie Jána Pavla II. číslo 7, Nitra, IČO: 35 593 008, zastúpený: Petruška & partners s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Kupecká 18, Nitra, IČO: 47 254 882, proti žalovanému: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, o vydanie nehnuteľností, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 10C/92/2007-1252 zo dňa 30. júna 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 %. V priebehu konania došlo k zmene na strane žalobcu, nakoľko pôvodného žalobcu Rímskokatolícka cirkev, Bratislavsko – trnavská arcidiecéza, Hollého 10, Trnava a nahradil súčasný žalobca Rímskokatolícka cirkev, Biskupstvo Nitra, Námestie Jána Pavla II. č. 7, Nitra a zároveň došlo k zmene žaloby, ktorá bola pripustená právoplatným uznesením zo dňa 10.06.2015 č. k. 10C/92/2007-733. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že v prípade pôvodného žalobcu išlo o cirkevnú organizáciu s prideleným IČO, ktorá vznikla 31.12.1976 a ktorej Ministerstvo kultúry SR vystavilo dňa 15.07.2005 potvrdenie o právnej subjektivite. Dôvodil, že podľa vyhlásenia o právnej subjektivite Slovenských cirkevných útvarov latinského obradu zo dňa 12.06.2009 sú na území Slovenskej republiky 2 metropolitné arcidiecézy a to Bratislava a Košice, a 6 diecéz a to Trnava, Nitra, Žilina, Banská Bystrica a Rožňava, pričom každý z týchto cirkevných útvarov ma plnú právnu subjektivitu na svojom území. Trnavská arcidiecéza má teda vlastnú právnu subjektivitu iba na jej aktuálne určenom území, novými právnickými subjektami cirkvi schopnými spravovať majetky nachádzajúce sa na jej vlastnom území a majúcimi práva a povinnosti voči štátnym orgánom je každý jeden z 8 cirkevných útvarov: Bratislava, Košice, Nitra, Žilina, Spiš, Rožňava, Banská Bystrica a Trnava. Poukázal na výzvu pôvodného žalobcu doručenu žalovanému dňa 21.04.2006 na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam a na vydanie nehnuteľných vecí v kat. úz. A., ktorá obsahuje aj konštatovanie, že nehnuteľnosti boli pôvodne v pozemkovej knihe zapísané v prospech cirkevnej právnickej osoby Ostrihomská kapitula a prešli do vlastníctva štátu z dôvodu uvedeného v § 3 ods. 1 písm. c) zákona č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy. Súd prvej inštancie sa zaoberal otázkou, či Rímskokatolícka cirkev je právnym nástupcom po Ostrihomskej kapitule, a v tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia (Najvyšší súd SR 3 Cdo 119/2002, sp. zn. 2 Cdo 208/2009, sp. zn. 3 Cdo 200/2010, Krajský súd v Bratislave sp. zn. 17Co/257/96, Ústavný súd SR sp. zn. II. ÚS 42/2011, IV. ÚS 216/2011 a III. ÚS 373/2012), na základe ktorých dospel k záveru, že právnym nástupcom vo vlastníctve všetkých nehnuteľností Rímskokatolíckej cirkvi, ktoré sú zapísané pozemnoknižne na zahraničné právne subjekty a nachádzajú sa na území Slovenskej republiky je príslušné biskupstvo, na území ktorého sa nehnuteľnosti nachádzajú. Poukázal na Apoštolskú konštitúciu „Slovachiae sacrorum Antistites“ o vzniku

diecéz a zmene hraníc a mien diecéz a cirkevných provincií zo dňa 14.02.2008, na základe ktorej zanikla Bratislavsko-trnavská arcidiecéza a boli zriadené nové diecézy. Konštatoval, že právne nástupníctvo z pôvodného žalobcu Rímskokatolícka cirkev, Bratislavsko-trnavskej arcidiecézy so sídlom v Trnave na Rímskokatolícku cirkev, Biskupstvo Nitra, je preukázané potvrdením Ministerstva kultúry Slovenskej republiky zo 16.03.2009 o právnej subjektivite Rímskokatolíckej cirkvi, Biskupstvo Nitra a v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 87/2010 zo dňa 16.03.2011 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 139/2010 zo dňa 10.03.2011.

2. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal otázkou, či výzva pôvodného žalobcu na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam zo dňa 13.04.2006 adresovaná a doručená žalovanému dňa 21.04.2006 spĺňa alebo nespĺňa minimálne náležitosti určitosti výzvy spôsobilej vyvolať účinky vymedzené v Zákone o navrátení vlastníctva. V tejto súvislosti s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR konštatoval, že takáto výzva na svoju platnosť musí obsahovať katastrálne územie a označenie príslušnej pozemnoknižnej vložky. Konštatoval, že žalobca, resp. jeho právny predchodca si zákonom stanoveným spôsobom neuplatnil svoje právo včas, teda do 30.04.2006, čo má za následok preklúziu, teda zánik práva. Výzva pôvodného žalobcu zo dňa 13.04.2006 adresovaná a doručená žalovanému neobsahuje údaj čísla pozemnoknižnej vložky, tento nedostatok žalobca, resp. jeho právnych predchodca neodstránil včas, teda do 30.04.2006 a preto súd prvej inštancie žalobu zamietol. S ohľadom na formálny nedostatok výzvy na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam, ktorý má za následok zamietnutie žaloby, súd prvej inštancie sa nezaoberal ďalšími otázkami, ako napríklad vyhodnocovanie aktívnej legitímácie žalobcu, pasívnej legitímácie žalovaného a skúmanie, či sporné nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu v rozhodnom období a zároveň aj zákonným spôsobom. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej ako „CSP“) tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 %.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, ktorý žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe žalobcu vyhovie, alternatívne zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodil, že nemohol vo výzve na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam uviesť označenia z pozemnoknižnej vložky z dôvodu, že bola zničená vojnovými udalosťami, teda na základe vis major. Konštatoval, že túto skutočnosť aj v predmetnej výzve uviedol a predložil v nej potvrdenia Správy katastra Nové Zámky o neexistencii pozemkovej knihy v kat. úz. A., pričom predložil všetky relevantné a dostupné doklady. Mal za to, že oprávnená osoba si v lehote do 30.04.2006 uplatnila písomne svoj reštitučný nárok, čím došlo k vzniku nároku na navrátenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Zároveň uviedol, že doplnenie ďalších náležitostí k výzve mohlo byť urobené aj po uplynutí lehoty na podanie výzvy. Poukázal na účel Zákona o navrátení vlastníctva, ktorým je náprava krívd spôsobených na majetku cirkvi a náboženských spoločností. Dôvodil, že Zákon o navrátení vlastníctva vymedzuje náležitosti výzvy na vydanie nehnuteľností len po formálnej stránke, nie po obsahovej a požiadavka písomnej výzvy je len podmienkou vzniku nároku na vydanie veci, no neurčuje obsah právneho nároku na vydanie nehnuteľných vecí a preto žalobca len mal osvedčiť oprávnenosť nároku a prípadne mal byť vyzvaný na doplnenie dokladov. Vyjadril sa, že nie je možné spravodlivo od oprávnenej osoby žiadať, aby uviedla číslo pozemnoknižnej vložky, keď je potvrdené, že neexistuje a preto zamietnutie žalovaného z uvedených dôvodov považuje za prísne formalistické a v reštitučných veciach neprípustné. Zároveň vyjadril nesúhlas s priznaním nároku na náhradu trov konania v prospech žalobcu s odôvodnením, že súd prvej inštancie neskúmal dôvody hodné osobitného zreteľa. Konštatoval, že vojnové udalosti, pri ktorých došlo k zničeniu pozemnoknižnej vložky, sú dôvodom hodným osobitného zreteľa. Súčasne navrhol odvolaciemu súdu, ak by sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, aby vo výroku svojho rozhodnutia pripustil dovolanie, v ktorom by sa riešila právna otázka náležitostí výzvy pre katastrálne územie, v ktorom došlo k zničeniu pozemnoknižnej vložky vplyvom vojnových udalostí, teda na základe vis major na vydanie nehnuteľných vecí vymedzených Zákonom o navrátení vlastníctva tak po formálnej stránke, prípadne po stránke obsahovej a tiež otázku, či si žalobca svoje právo uplatnil u žalovaného riadne a včas.

4. K odvolaniu žalobcu sa písomne vydal žalovaný, ktorý uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a vecne správny. Dôvodil, že žalobca nepreukázal v stanovenej prekluzívnej lehote akým spôsobom a či vôbec prešli tieto nehnuteľnosti do vlastníctva štátu v rozhodnom období, a preto jeho nárok aj z tohto dôvodu zanikol pre neurčitosť. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.

ÚS 419/09 zo dňa 15.12.2009, ktorý ako zjavne neopodstatnenú zamietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky voči rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 20C/343/2007-342 zo dňa 19.06.2008 a rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/247/2008 zo dňa 28.04.2009, a v ktorom sa Ústavný súd stotožnil s názorom Krajského súdu v Galante, že v prípade Zákona o navrátení vlastníctva kladie zákonodarca prísnejšie požiadavky na oprávnené osoby, čím bola spôsobená aj nepoužiteľnosť skoršej judikatúry súdov v tzv. cirkevných reštitučných veciach a zároveň vyslovil, že aj prípadné doplnenie výzvy na vydanie nehnuteľnosti malo byť uskutočnené do 30.04.2006 vrátane, pričom ak výzvu oprávnenej osoby nemožno považovať za riadnu a včasnú, je nadbytočné zaoberať sa otázkou, či žalobcovi prislúchalo jeho postavenie oprávnenej osoby, resp. či žalovaným prislúchalo postavenie povinných. V závere žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

5. Na základe podaného odvolania Krajský súd v Nitre rozhodol vo veci rozsudkom zo dňa 15.12.2022 č. k. 7Co/87/2022-1315 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí stotožnil so záverom súdu prvej inštancie a považoval ho za skutkovo a právne zdôvodnený. V súvislosti so samotnou výzvou podľa § 5 ods. 1 Zákona o navrátení vlastníctva odvolací súd konštatoval, že nie je možné upustiť od požiadavky určitosti tejto výzvy ako jednostranného právneho úkonu. Uviedol, že pri výzve oprávnenej osoby podľa § 5 ods. 1 Zákona o navrátení vlastníctva nie je možné upustiť od požiadavky minimálnej konkretizácie nehnuteľností, ku ktorým si oprávnená osoba uplatňuje reštitučný nárok a zároveň nie je možné upustiť od uvedenia dôvodu, o ktorý svoj nárok opiera. Požiadavka minimálnej konkretizácie nehnuteľností, splnenie ktorej je podmienkou pre určitosť výzvy na vydanie nehnuteľných vecí, je splnená vtedy, ak je v nej označená príslušná pozemnoknižná vložka a katastrálne územie (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 12/2010 zo dňa 07.07.2010 a III. ÚS 373/2012 zo dňa 30.04.2009). Odvolací súd konštatoval, že pre splnenie požiadavky určitosti výzvy okrem presnej špecifikácie nehnuteľností by postačoval len odkaz na katastrálne územie a pozemnoknižnú vložku, alebo len pripojenie listín. Ak by k výzve na vydanie nehnuteľných vecí bola bližšia špecifikácia nehnuteľností a predloženie listinných dokladov doplnené neskôr (avšak najneskôr do 30.04.2006), tak by bol nedostatok určitosti zhojený, ale len za predpokladu, že z obsahu výzvy posudzovanom v kontexte s ostatnými listinami by bol zrejмый rozsah uplatňovaného reštitučného nároku. V závere uviedol, že právny úkon žalobcu nebol určitý a nekonkretizoval ani dôvody navrátenia vlastníctva, keď poukázal na ust. § 3 ods. 1 Zákona o navrátení vlastníctva nie je postačujúci a preto táto výzva nespĺňala zákonom požadované náležitosti. Žalobca si teda v zákonnej lehote neuplatnil svoje právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam právne aprobovaným spôsobom a preto jeho právo v zmysle ust. § 5 ods. 1 Zákona o navrátení vlastníctva zaniklo.

6. Rozsudok odvolacieho súdu bol zo strany žalobcu napadnutý dovolaním, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP. Žalobca v dovolaní nesúhlasil s posúdením výzvy na navrátenie nehnuteľného majetku. V dovolaní uviedol, že žalovaného vyzval výzvou zo dňa 13.04.2006, (doručenej žalovanému dňa 21.04.2006) s názvom „Výzva na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam a na vydanie nehnuteľných vecí“ v kat. území A., pričom v reštitučnej výzve žalobca označil reštitučný zákon, na základe ktorého si uplatnil svoj reštitučný nárok. Taktiež označil žalovaného ako povinnú osobu v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 161/2005 Z. z. a uviedol názov katastrálneho územia, v ktorom žiadal vydať nehnuteľnosti. Pri spracovaní reštitučnej výzvy v danom prípade objektívne nemohol vychádzať z pozemnoknižnej vložky z dôvodu, že táto bola na základe skutočnosti vis major zničená vojnovými udalosťami. Tieto skutočnosti výslovne uviedol už v reštitučnej výzve zo dňa 13.04.2006, pričom predložil všetky relevantné a dostupné doklady. Ďalej dôvodil tým, že náležitosti výzvy k vydaniu nehnuteľností vymedzuje zákon č. 161/2005 Z. z. len po formálnej stránke (písomná forma) a nie po obsahovej stránke. Zdôraznil, že za predpokladu, že si oprávnená osoba v lehote do 30.04.2006 uplatnila písomne nárok, je takéto uplatnenie postačujúce, pričom týmto uplatnením došlo k vzniku nároku na navrátenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Bolo zároveň potrebné v danom prípade prihliadnuť na fakt, že v kat. úz. A. bola počas vojnových udalostí zničená všetka dokumentácia týkajúca sa pozemkových kníh. Oprávnená osoba so svojou písomnou výzvou a predloženými dokumentmi uplatnila právo na navrátenie vlastníctva, preto jej nárok na navrátenie týmto uplatnením vznikol a doplnenie ďalších náležitostí k výzve mohlo byť účinné aj po uplynutí lehoty na podanie výzvy. Akcentoval, že číslo pozemnoknižnej vložky nemal ako v písomnej výzve uviesť, keďže tá bola zničená vojnovými udalosťami, teda už neexistovala a objektívne tento údaj oprávnená osoba nemohla uviesť. Podotkol, že bol vlastníkom nehnuteľností pred dobou neslobody (1948-1989), čo aj v samotnej reštitučnej výzve preukázal a preto navrhol napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, uznesením zo dňa 19.03.2025 č. k. 6Cdo/75/2023-1413 rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 15.12.2022 sp. zn. 7Co/87/2022 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd skonštatoval, že skutková a právna situácia žalobcu v konaní pred Okresným súdom Nové Zámky sp. zn. 10C/92/2007 je odlišná od výziev žalobcu v iných katastrálnych územiach, kde pozemková kniha bola zachovaná a bolo náležité žiadať od žalobcu, aby označil žiadané nehnuteľnosti aj údajmi pozemnoknižných vložiek a realizoval tak svoje dôkazné bremeno. Uviedol, že žalobca nemohol plniť svoje dôkazné bremeno ohľadne zápisov pozemnoknižných vložkách z objektívnych okolností. Register obnovenej evidencie pozemkov bol schválený až rozhodnutím Okresného úradu v Nových Zámkoch, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. OPPLH-00220-2003/006555/AV zo dňa 06.11.2003. Obnovená evidencia teda v čase výzvy neexistovala. Dovolací súd ďalej uviedol, že nález I. ÚS 12/2010-47 zo dňa 07.07.2010 nevychádzal zo skutkovej situácie, ktorá je porovnateľná so situáciou v tomto konaní, keďže pre kat. úz. A. správa katastra nearchivuje pozemnoknižné vložky, pretože pozemková kniha bola vojnou zničená a preto v ďalšom konaní odvolací súd bude vychádzať z Registra obnovenej evidencie pre kat. územie A.. Na základe týchto skutočností dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom súd rozhodne o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§453 ods. 3 CSP).

8. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a 380 CSP) po zistení, že odvolanie podala v stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Žalovaný vo svojom odvolaní uvádzal, že nemohol vo výzve na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam uviesť označenie z pozemnoknižnej vložky z dôvodu, že bola zničená vojnovými udalosťami, teda na základe vis major. Konštatoval, že túto skutočnosť aj v predmetnej výzve uviedol a predložil v nej potvrdenia Správy katastra Nové Zámky o neexistencii pozemkovej knihy v kat. úz. A., pričom predložil všetky relevantné a dostupné doklady.

10. Z hľadiska podstaty vzniku subjektívneho práva na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam je zákon č. 161/2005 Z. z. právnou skutočnosťou zakladajúcou toto právo pri splnení podmienok stanovených v tomto zákone. Podmienkami vzniku práva na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam sú existencia oprávnenej osoby, prechod vlastníckeho práva tejto osoby k nehnuteľným veciam vymedzeným v zákone na štát alebo na obec v rozhodnom období z dôvodu určeného zákonom (reštitučného dôvodu) a existencia povinnej osoby. Ustanovenie § 5 ods. 1 uvedeného zákona sa netýka podmienok vzniku práva na navrátenie vlastníctva, ale upravuje len spôsob jeho uplatnenia, a to tak, že ho treba uplatniť výzvou, že táto výzva musí mať písomnú formu, že musí byť urobená do 30. apríla 2006 a že v tejto lehote musí byť preukázaný prechod vlastníctva k nehnuteľným veciam na štát alebo na obec z niektorého reštitučného dôvodu vymedzeného v § 3 tohto zákona, pričom následkom neuplatnenia práva v stanovenej lehote je jeho zánik. Bolo vecou oprávnenej osoby, či právo na navrátenie vlastníctva v určenej lehote uplatní, alebo či ho neuplatní a nechá uplynutím lehoty zaniknúť. K zániku práva by však došlo aj v prípade, ak by nebola dodržaná písomná forma výzvy alebo ak by z výzvy nebolo zrejmé, resp. zistiteľné, ku ktorým nehnuteľnostiam má byť prinavrátené vlastníctvo alebo ak by nebol preukázaný dôvod prechodu vlastníctva na štát alebo na obec v zmysle § 3 zákona č. 161/2005 Z. z. (rozhodnutie NS SR 3Cdo/59/2019 zo dňa 29.03.2022)

11. Samotnú výzvu však nebolo možné považovať za právny úkon, pretože s ňou nebol spojený vznik práva na navrátenie vlastníctva, nakoľko vznik tohto práva bol podmienený splnením iných podmienok. Výzvou sa len malo uplatniť existujúce právo. Ak by vznik práva bol spojený až s doručením písomnej výzvy v zákonom určenej lehote, potom by sa nemohlo uplatniť ustanovenie o zániku tohto práva jeho neuplatnením, lebo by nemalo čo zaniknúť (zaniknúť môže len existujúce právo). Na takúto výzvu preto nebolo možné klásť prísne formálne a obsahové požiadavky vyžadované zákonom pre platnosť právnych úkonov.

12. Účelom vzniku zákona č. 161/2005 Z. z. ako reštitučného predpisu bolo zmierniť následky minulých majetkových a iných krívd a zabezpečiť tak aspoň čiastočnú kompenzáciu. K splneniu jeho účelu a cieľa je preto nutné, aby sudy interpretovali tento predpis vo vzťahu k oprávneným osobám čo najústretivejšie

v duchu snahy o zmiernenie niektorých majetkových krívd, v dôsledku ktorých k prechodu majetku došlo. Z hľadiska interpretácie § 5 ods. 1 uvedeného zákona to potom znamená, že pre riadne uplatnenie práva na navrátenie vlastníctva bolo postačujúce, ak v písomnej výzve doručenej povinnej osobe do 30. apríla 2006, boli nehnuteľnosti, ku ktorým sa uplatnilo právo na navrátenie vlastníctva, označené hoci aj len odkazom na konkrétne pozemnoknižné vložky v konkrétnom katastrálnom území, a rovnako bolo postačujúce, ak reštitučný dôvod v zmysle § 3 zákona bol preukázaný hoci aj len odkazom na dokument zapísaný v pozemnoknižných vložkách, z ktorého bol tento dôvod zistiteľný.

13. Súd prvej inštancie v konaní vyvodil záver, že žalobca, resp. jeho právny predchodca zákonom stanoveným spôsobom neuplatnil svoje právo včas, teda do 30.04.2006 čo malo za následok preklúziu, teda zánik práva, nakoľko výzva pôvodného žalobcu zo dňa 13.04.2006 neobsahovala údaj čísla pozemnoknižnej vložky. Súd prvej inštancie sa v prejednávanej veci nesprávne priklonil k záverom, že pri výzve oprávnenej osoby podľa § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z. nemožno ustúpiť od požiadavky minimálnej konkretizácie nehnuteľností, ku ktorým si oprávnená osoba uplatňuje reštitučný nárok. Za iných okolností možno vyvodiť záver, že splnenie požiadavky určitosti výzvy je splnená označením príslušnej pozemnoknižnej vložky a katastrálneho územia, avšak v danej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom, pre ktorý žalobca vo výzve neoznačil pozemnoknižné vložky bolo, že došlo k zániku pozemkovej knihy z dôvodov vojnových udalostí a žalobca si tak nemohol plniť svoje dôkazné bremeno z objektívnych príčin. Odvolací súd dospel k záveru, že z dôvodu zachovania dvojinstančnosti konania, je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie bude v ďalšom konaní vychádzať z Registra obnovennej evidencie pozemkov pre kat. úz. A. rozhodnutím č. OPPLH-00220-2003/006555/AV zo dňa 06.11.2003 vyzval žalobcu, aby v súlade s evidenciou obnovených pozemkov špecifikoval nehnuteľnosti, ktorých sa podanou žalobou domáha vydať. Pozornosť súd prvej inštancie zameria aj na skutočnosť, že žiadosť žalobcu o navrátenie vlastníctva bola datovaná z apríla roku 2006, pričom pripojené listy vlastníctva boli datované z roku 2007, čo logicky v danom čase neprichádza v úvahu. Následne je potrebné, aby súd opätovne prehodnotil, či sú splnené podmienky stanovené zákonom č. 161/2005 Z.z. pre vydanie nehnuteľností, t. j., či sa jedná o pôdu špecifikovanú v § 2 ods. 1 uvedeného zákona, či žalobca je oprávnenou osobou, či žalovaný je povinnou osobou, či nehnuteľnosť prešla do vlastníctva štátu, obce v rozhodnom období, spôsobom uvedeným v zákone, príp., či nejde o nehnuteľnosť, ku ktorej sa v zmysle tohto zákona vlastníctvo nenavracia a podobne. Odvolací súd záverom upriamuje pozornosť na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 373/2012 zo dňa 23.08.2012, ktoré bolo publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR po č. 75/2012 podľa ktorého, zmysel a účel zákona o navrátení vlastníctva (ale v zásade aj celého reštitučného zákonodarstva) vyplýva z ideálov spravodlivosti, ktoré ním majú byť naplnené a v jednotlivých prípadoch spravidla odôvodňujú extenzívny výklad aplikovaných ustanovení.

14. Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí rozhodne o náhrade trov odvolacieho a dovolacieho konania.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).